

Teatergæster, der førte med sig ligesom en Dønning af en stormfuld Sidsteakts Sindsbevægelse og Spænding. Der havde været en Førsteforestilling denne Aften. Et nyt, saakaldt Æventyrspil med megen Musik og dyb Mystik og Ballet og en Masse Maaneskin var gaaet over Brædderne i en Udstyrelse, hvorom Bladene i flere Dage havde underholdt deres Læsere. Huset havde været fuldt indtil de allerøverste Galleripladser, hvorfra man ikke kunde se andet end Suflørkassen; og at slutte efter den levende Optagethed, hvorom alle disse ophedede Ansigter bar Vidne, havde Stykket vakt den største Begejstring. Allevegne fra summede det En om Ørene med Forfatterens, Skuespillernes og Komponistens Navne; og Stykkets — som det syntes — næsten for dybsindige Mening gav allerede Anledning til lidenskabelige Diskussioner.

Per saa' ud over al denne Staahej med en Fornemmelse af at befinde sig i et Galehus. Tilfældigt kendte han en lille Smule til Digteren, en yngre Mand ved Navn Poul Berger, der var Elev af den store Enevoldsen og ligesom denne kunde sidde i Timer og pille med et Rim og nusse et Adjektiv. Og i et pludseligt Anfald af Mistrøstighed kom han til at tænke paa, at om han virkelig en Gang skulde naa sit store Maal, vilde han dog aldrig formaa at vække den Opsigt og fremkalde den Begejstring som en saadan lille lyrisk